



קבץ

# תּוֹרַת הַנַּחֲלָה

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקו העדרים, להתחזק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

אשר נאמרו בסעודה שלישית מפי  
מרן מוהר"א ש שליט"א

## שבת קדש פרשת פנחס ה'תשע"ג

ידבר נוראות נפלאות מענין למוד גמרא, ויעורר ויחזק על הדבקות בלמוד התורה בכלל ובפרטיות למוד תלמוד שמבטל בחה של הקלפה וכל תבה שלומדים ואומרים בגמרא ממשיכת קדשה עליונה על האדם, אשרי לו ואשרי חלקו.

יצא לאור ערב שבת פרשת פנחס תשע"ד  
על ידי תלמידי מתיבתא 'חיבל הקדש' חסידי ברסלב  
עיר הקדש ירושלים תובכ"א

הַפְתַּת לְהַשִּׁיג אֶת הַקּוֹנְטָרַס הַקְדוֹשׁ הַזֶּה  
וְכָל סִפְרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהַר"ן מִבְּרֶסְלֵב זִי"ע  
וְסִפְרֵי תַלְמִידָיו הַקְדוֹשִׁים:

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

יְבִנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב

גָּלִיל.

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מְתִיבְתָא הַיְכָל הַקְדֹּשׁ

**Mesifta Heichal Hakodesh**

1129 – 42<sup>nd</sup> Street

Brooklyn N.Y. 11219

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע באמצעות הדוא"ל  
[breslovinternational@gmail.com](mailto:breslovinternational@gmail.com)

## סַעֲדָה שְׁלִישִׁית פְּרִשֶׁת פְּנִיחַס ה'תשע"ג

מְאָמֵר

### הַשִּׁיב אֶת חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

בְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית, סַעֲוֹדַת רַעְוָא דְרַעְוִין, דְּבַר מוֹהֲרָא"ש נ"י דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים  
מְאֹד עַל פִּי דְּבַרֵּי רַבְּנֵנוּ ז"ל בְּלִקְוִטָּי מוֹהֲר"ן חֶלֶק ב' סִימָן רי"ד, הַמְדַבֵּר מִמַּעַלְתַּת לְמוֹד  
תְּלִמוֹד וְגַמְרָא, שְׁמַצִּיל מִן חַמְיָתָהּ וּמִן חֲקִלְפוֹתַּהּ, עֵינֵי שָׁם.

אִם הַלְמוֹד בַּחֲגוּן – בְּוִדְאֵי אֵין לֹא שׁוּם בַּח

פִּתְחָה וְאָמֵר מוֹהֲרָא"ש נ"י, רַבְּנֵנוּ ז"ל אָמְרֵי: 'בְּדוֹרוֹת הָרַעֲשׂוֹנִים  
בְּשָׁחֵיו יוֹדְעִים יוֹם מִיָּתְתָם, הָיוּ עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה כָּל הַיּוֹם וְלֹא הָיָה  
שְׁלִיטָה לְחַבְעַל דְּבַר עֲלִיהֶם. וְעַכְשָׁו מִצִּינֵנוּ בְּנֵי אָדָם שְׁמַתָּנוּ בְּאִמְצַע  
לְמוֹדָם, דַּע, שְׂאָם הַלְמוֹד בַּחֲגוּן, בְּוִדְאֵי אֵין לֹא שׁוּם בַּח, אֲכַל אִם אֵין  
הַלְמוֹד בְּרַאזִי, בְּבֶרֶט לְמוֹד גְּמַרָא אִם אֵין הַלְמוֹד בְּרַאזִי, אֲזִי הוּא  
מְקַבֵּל יוֹתֵר בַּח מִחַלְמוֹד, כִּי 'תְּלִמוֹד' בְּגִימַטְרִיא אוֹתִיּוֹת שֶׁל שְׁמָה  
'לִילִית'. עַל כֵּן יֵשׁ בַּח בְּלְמוֹד חַתְלְמוֹד אוֹ לְחַבְנִיעַ אוֹתָהּ, אוֹ לְחַבְנֵהּ,  
חַס וְשְׁלוֹם'; עַד כָּאֵן לְשׁוֹן רַבְּנֵנוּ ז"ל.

שְׂקַם חַתְוֹרָה מִגּוֹן עַל אָדָם מִמִּיתָה מִמּוֹשׁ

וְהַסְבִּיר מוֹהֲרָא"ש נ"י, כִּי הִנֵּה זֶה יְדוּעַ, שְׂעָסַק חַתְוֹרָה מִגּוֹן עַל  
אָדָם מִמִּיתָה מִמּוֹשׁ, וְכִמּוֹ שְׂמֹסְפֵר בְּגַמְרָא עַל דָּוִד הַמְלִיךְ, עָלָיו הַשְׁלוֹם

(שבת ל' ע"א), בְּשֹׂאֵמֶר לוֹ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂיָמוּת בְּשַׁבָּת, הִיָּה עוֹסֵק  
 בַּתוֹרָה כָּל הַשַּׁבָּת, וְלֹא הִיָּה כַּח לְמַלְאָךְ הַמָּוֶת לְשִׁלוּט עָלָיו, וְאִם עַל פִּי  
 שְׂבָקֵשׁ דָּוִד הַמֶּלֶךְ מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂיָמוּת בְּעֶרְבַּ שַׁבָּת, שְׂלֹא  
 יִצְטָרְכוּ לְחַלֵּל עָלָיו הַשַּׁבָּת, אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: 'טוֹב לִי יוֹם  
 אֶחָד שְׂאֵתָה יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בַּתוֹרָה, מֵאֵלֶּף עוֹלוֹת שְׁעֵתִיד שְׁלֹמֶה בְּנֵךְ  
 לְהַקְרִיב לְפָנַי עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ, וּכְשֶׁבֶא זְמַנּוֹ לְהִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, נִעֲנַע  
 מִלְאָךְ הַמָּוֶת אֶת הָאֵילָנוֹת שֶׁבְחָצְרוֹ, לְהַשְׁמִיעַ קוֹל תִּימָה, וְחָלַף דָּוִד  
 הַמֶּלֶךְ לְבַדּוּק הָרַעֲשׁ, וּפָחַת הַמֶּלֶךְ אֶחָד מִן הַמַּדְרָגוֹת מִתְחַתָּיו,  
 וְהִפְסִיק רַגַע מִלְלָמוֹד, וַיִּצְאָה נְשָׁמָתוֹ, הָרִי שֶׁהַתוֹרָה מַגִּינָה עַל הָאָדָם  
 מִמִּיתָה, וּכְשֶׁאָדָם לּוֹמֵד, אֵינֶן כַּח לְמַלְאָךְ הַמָּוֶת לְשִׁלוּט עָלָיו כָּלֵל.

עסק התורה מצייל את האדם גם ממיתה רוחנית

וּבְמִנּוֹ כֵּן, עֵסֵק הַתוֹרָה הַקְדוּשָׁה מַגִּין עַל הָאָדָם מִמִּיתָה רוּחָנִית  
 בְּיַדֵי הַקְּלָפוֹת הַטְּמֵאוֹת, שְׂלֹא תִתְאַחֲזֶנָה בּוֹ, חֵם וְשִׁלּוּם, כִּי 'תִּלְמוּד'  
 בְּגִימַטְרִיא שֵׁם הַקְּלָפָה 'לִילִית', שֶׁהִיא אֵימָא שֶׁל הָעֶרֶב רַב, וְרֵאשׁוֹן שֶׁל  
 הַקְּלָפוֹת, וְהִיא מְכַנְסֶת יִלְלָה וְעִצְבוֹן בְּאָדָם (לְקוּטָי מוֹהַר"ן חֵלֶק א' סִימָן רכ"ו),  
 וְעַל יְדֵי זֶה מְכַשְׁלֶת אוֹתוֹ בְּפָנִים הַבְּרִית, רַחֲמָנָא לִיִּצְלֵן (לְקוּטָי מוֹהַר"ן חֵלֶק  
 א' סִימָן רח), אֲבָל עַל יְדֵי שְׂאָדָם עוֹסֵק בַּתִּלְמוּד, שְׁעוֹלָה בְּגִימַטְרִיא בְּשִׁמְהָ  
 לִילִית, עַל יְדֵי זֶה מְבַטֵּל כְּחֵה וּמוֹחָה זְכָרָה, עַד שְׂאֵינָה יְכוּלָה לְשִׁלוּט בּוֹ  
 כָּלֵל.

הלמוד גמרא יש לו שמירה מארבעת מלאכי המרכבה

וכן גמרא, שהיא עקר התלמוד, ראשי תבות ג'בריאל מיכאל רפאל אוריאל, שהם ארבעה מלאכי המרכבה העליונה (במובא ב"ספר החיים" לאחי הפתח"ל מפראג ו"ל). בי על ידי שאדם למד גמרא, מקבל שמירה עליונה, והוא נשמר מפל רע, ובפרט מפגם הברית, רחמנא ליצלן, שזהו ענין תקנת אמירת קשור המרכבה לפני השינה: "בשם ה' אלקי ישראל מימיני מיכאל ומשמאלי גבריאל ומלפני אוריאל ומאחורי רפאל ועל ראשי שכינת אל", שאמירתה מסגלת לשמור האדם מפגם הברית, רחמנא ליצלן (קוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ה') ונאיתא גמי ב"ספר המדות' (אות גאוף סימן יז): 'כל המזנה, על ידי זה אשתו רואה בחלום טמאות הנקרא מארין; הינו שעל ידי פגם הברית אין האשה יכולה להטהר וכו'. וכן נוהגין לאומרה לפני יציאה לדירה, כדי להיות נשמר מפגם הברית, כי 'כל הדרך בחרקת סכנה' (ירושלמי ברכות לד ע"ב), הינו בסכנה שלא יכשל בראיות והסתכליות אסורות, ועל ידי אמירת קשור המרכבה, נצול מהם, וכל זה מנח בבח של למוד גמרא, שהוא ראשי תבות ארבעה מלאכים אלו, גבריאל מיכאל רפאל אוריאל, והלמוד שומר על האדם מפל רע, ומגן עליו מפל הקלפות, שלא תוכלנה לשלוט בו בלל.

מי שחוק בלמוד גמרא בכל יום - יחרתו תתמים לעולם

והנה זאת רואים בהוש, שכל זמן שאדם חוק בלמוד גמרא, ויש לו חק וחיוב חוק ללמוד בכל יום לכל הפחות דף אחד של גמרא,

הוא ישאר דבוק ביהדות, ולא תוכלנה תקלפות לשלוט בו כלל, אכל תקף ומיד שמוזלזל בלמוד גמרא, וכל ענין למוד תלמוד מונח אצלו, עלול מאד לצאת מגדרי היהדות, חס ושלום, עד שתשלטנה בו תקלפות מאד רחמנא ליצלו, ולכן הבעל דבר נותן לאדם ללמוד בל מיני למודים שבעולם, רק מונע אותו מללמוד תלמוד וגמרא, כי יודע שתלמוד וגמרא מכניע אותו לגמרי, ואדם צריך להיות גבור חיל נגדו, ולהתאזר מאד בלמוד גמרא דיקא, ועל ידי זה יהיה נשמר מפל רע.

הלמוד, איד שיהיה, מרפק את הלומד בתיני נצח

והנה עקר הסבה שאדם מתרשל מלמוד גמרא, מחמת שעל פי רב אינו מבין מה שלומד, ולכן נדמה לו שאין למודו חשוב כלל, אכל חכמינו הקדושים אומרים אהרת, וזה לשונם (עבודה זרה יט ע"א): 'לעולם ליגרים איניש, ואף על גב דמשכת, ואף על גב דלא ידע מאי קאמר' ונעולם יגרים אדם דברי תורה, אף על פי ששוכח, ואף על פי שאינו יודע מה שאומר, הרי בפרוש קבעו לנו חכמינו הקדושים ללמוד, אפילו ששוכח, ואפילו שאינו יודע מה שאומר. והסוד בזה, כי בשעה שאדם אומר דברי הגמרא, הרי באותה שעה עולה ומתדבק בתקדוש-ברוך-הוא ממש, כי קודשא בריך הוא ואורייתא חד הוא (והר אריי עג ע"א), ותקדוש-ברוך-הוא היה הנה ויהיה, נמצא, שבאותה שעה שאומר דברי תורה, הרי עולה ומתדבק בתיני נצח, ואם בן, למה להתבלבל שלא הבין תלמוד מקדם, או שלא יבין ולא יזכור אחר כך, הרי בשעה

שאומר דברי התורה, הרי הוא דבוק בו יתברך ממש, וזה חיי נצח, וכבר אמר רבנו ז"ל (ספר המדות אות למוד סימן ח): 'כל מה שלמד אדם בעולם הזה, והיה נמנע אצלו לעמוד על אמתת בנות הלמוד בשלמות, יזכה לחבין על אמתתה בעולם הבא, ואפלו אם לא תוציא רק ידיעה אחת מכל הלמוד, גם זוהי הצלחה נצחית, וכמו שאומר רבנו ז"ל (סימן י): 'כל ידיעה במשפטי התורה, הן מצוות שבין אדם לחברו הן מצוות שבין אדם לקונו, הידיעה הזאת בעצמה היא הצלחת הנפש'. ולכן למה לך להתירשל מן הלמוד מפני חסר הבנה, הרי בשעת הלמוד אתה דבוק בו יתברך ממש, וזה חלקך לעד ולנצח נצחים.

הלמוד תורה לשמה – יזכה להגיע אל עמק תבונות התורה

וכן בשעה שאדם לומד, הרי התנא ובעל המאמר יושב בנגודו, ומתנשק עמו ממש (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן יב), כי הוא יושב מולו ממש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ירושלמי שבת ו' ע"ב): 'כל האומר שמועה מפני אומרה, יהא רואה בעל השמועה באלו הוא עומד בנגודו, וזה נקרא תורה לשמה, שלומד כדי לדבק עצמו באל עליון, וכדי ליחד עצמו עם התנא שאמר השמועה, ולמוד בזה שומר על האדם מכל הקלפות, וסוף כל סוף זה יזכה להגיע לתבונות התורה באמת.

צורת הלמוד הנורא והנשגב של מרן החתם סופר זי"ע

וספר מוהר"א ש"נ, שפעם אחד חשק תלמיד אחד של מרן החתם סופר זי"ע, לראות מה רבו הקדוש עושה באמצע הלילה, כי

רָאָה שְׁבַחְדָּרוֹ שְׁבַעֲלִית בֵּיתוֹ הָאוֹר דְּלוּק, וְכֶסֶף מְאֹד לְרֵאוֹת עֲבוֹדָתוֹ, וְעַל כֵּן לָקַח סֵלֶם, וְהִעֲמִיד אוֹתוֹ עַל יַד הַקִּיר מִבְּחוּץ, וְעָלָה לְהִסְתַּפֵּל בְּחֵלוֹן, לְרֵאוֹת אֶת עֲבוֹדַת רַבּוֹ. וְהִנֵּה הוּא רוֹאֶה, אִיךָ שְׁתִּיחַתֶּם סוֹפְרֵי זי"ע, יוֹשֵׁב עַל יַד גְּמָרָא, וְחוֹזֵר וְאוֹמֵר: "אָמַר רַבָּא, אָמַר רַבָּא" – שְׁתִּים עֶשְׂרֵה פְּעָמִים בְּזוֹ אַחַר זוֹ, עַד שֶׁבִפְעַם הַשְּׁלִישִׁי עֲשָׂרָה, הִתְלַקְחָה אִשׁ גְּדוּלָה, וְהִתְלַמִּיד נִבְחַל וְנִשְׁתַּוְּמַם כָּל כּוֹן, עַד שֶׁנִּפְל מֵעַל הַסֵּלֶם אֶרְצָה, וְנִשְׁבְּרוּ כַּמָּה מַעֲצָמוֹתָיו, רַחֲמָנָא לִיִּצְלֵן. וְרַק אַחֲרֵי כַּמָּה שְׁבֻעוֹת, חֹזֵר קָצַת לְאִיתְנָו, וְכָא לְבֵית הַמְדַרְשׁ בְּחֵלִישׁוֹת בָּהּ, וְשָׂאֵל אוֹתוֹ הִיחַתֶּם סוֹפְרֵי זי"ע מַה קָּרָה עִמּוֹ, וְסִפֵּר לְרַבּוֹ מַה שֶּׁרָאָה, וְאִיךָ שֶׁנִּבְחַל וְנִפְל מִן הַסֵּלֶם וְכוּ'. וְאָמַר לוֹ הִיחַתֶּם סוֹפְרֵי זי"ע, שִׁיזְהַר שְׁלֹא יַעֲשֶׂה כֵּן עוֹד פְּעַם, כִּי זוֹ סִפְנָה גְּדוּלָה... וְהִמְשִׁיךְ וְאָמַר לוֹ: וְתִדְעֵי, שֶׁבְּשַׁעָה שְׂאֲנִי לוֹמֵד אֵיזָה מֵאָמַר בְּגְמָרָא, אֵינִי זֶה מִן הַמַּאֲמָר, עַד שֶׁאֲנִי רוֹאֶה בְּעַל הַשְּׂמוּעָה – הִתְנָא אִו הָאֲמוֹרָא – עוֹמֵד לְפָנַי...

הַתּוֹרָה תִּמְשִׁיךְ אוֹר נְעָרֵב עַל נַפְשׁוֹ, וְיִזְכֶּה לְהַנְצִל מִמִּיתַת הַנַּפְשׁ

וְלִכֵּן אֲשַׁרֵּי מִי שְׂאֵינוֹ מַטְעֵה עֲצָמוֹ כָּלֵל, וּמְכַנְיִם עֲצָמוֹ הַיֵּטֵב בְּלִמּוּד גְּמָרָא, וּמְקַפִּיד לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם לְכָל הַפְּחוֹת דַּף אֶחָד שֶׁל גְּמָרָא, וְגַם מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ בְּכָל עֵת מִצָּא, וְאֵף פְּעַם אֵינוֹ מַתְבַּטֵּל מִן הַלִּמּוּד מִפְּנֵי שְׂאֵינוֹ מִבֵּין כְּרֵאוּי, רַק לוֹמֵד תּוֹרָה לְשִׁמּוּהּ, בְּיַחַד עִם הַקְּדוּשָׁה – כְּרוּךְ-הוּא, וּבְיַחַד עִם הַתְּנָא שְׂאֵמַר אֶת הַמַּאֲמָר, כִּי אִזּוֹ הַתּוֹרָה תִּמְשִׁיךְ אוֹר נְעָרֵב עַל נַפְשׁוֹ, וְיִזְכֶּה לְהַנְצִל מִמִּיתַת הַנַּפְשׁ, וּמִכָּל מִינֵי



קלפות הרוצות להתאחו בו, חס ושלום, ויהיה חיים טובים ואמתים  
בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

רק על ידי למוד תלמוד אפשר להכניע את הקלפה שמחטיאה את האדם

וקשר מוהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל, לפרשת השבוע בקשר  
נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את עצם שכרו של  
פינחס, שקנא על מעשה זמרי שהיה פגם של נאוף והתנגרות  
הקלפות, הבאה מעצת בלעם הרשע, להכשיל אותם בפגם הברית,  
רחמנא ליצלן, ושיתגברו אצלם היללה והעצבות, וכמו שמרמז בסופי  
תבות (במדבר כה, יא) **חשיב את חמתי מעלי בני ישראל**, סופי תבות  
לילי"ת, כי זה שמה של הקלפה המכנסת יללה ועצבות בנשמות  
ישראל, ועל ידי זה מכשלת אותם בפגם הברית, חס ושלום, ועקר  
הדרך שמכניעים אותה על ידי למוד **תלמוד**, שגם בן עולה  
בגימטריא בשמה.

חשיב את חמתי - חשיב את חרר החמתי הקדוש, אית בריתו:

וזהו חשיב את **"חמתי"** דיקא, כי ידוע שמדת הפעם והחמה  
באה מחמת פגם הברית, רחמנא ליצלן, וכמו שפתוב (פראשית לה, ז):  
**"ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה'",** ואומר רבנו ז"ל (שיחות הר"ן סימן  
רמט), רע הוא לשון פעם (שקורין "בייז" באדישו). כי החטא הזה גורם לאדם  
להיות פעם ובעל חמה, רחמנא ליצלן. ועל בן חמה מרמזת על פגם

הַבְּרִית. וְלִכֵּן פִּינְחָם, בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאֵת ה', כַּאֲשֶׁר עֹרַר אֶת נַשְׁמוֹת  
 יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּבְרָחוּ מִן הַקְּלָפוֹת, וְשִׁירוּצוֹ אֶל תּוֹךְ חֲדָרֵי הַתּוֹרָה וְהַתְּלֻמוֹת,  
 קַיִם הַשִּׁיב אֶת חֲמַתִּי, שֶׁבִטַּל מֵעֲלֵיהֶם אֶת הַכַּעַס וְהַחֲמָה, וְהַפִּד  
 מִ"חֲמַתִּי" לְ"חֲמַמִּי", הֵינּוּ הַחוּתֶם דְּקִדְשָׁה הַמְּרֻזָּה עַל תְּקוּן הַבְּרִית –  
 אוֹת בְּרִית קִדְשׁ, הַחֲתוּם בְּבִשְׁרֵנוּ, שֶׁזָּהוּ, הַשִּׁיב אֶת חֲמַתִּי, הֵינּוּ  
 שֶׁהַשִּׁיב וְהַפִּד אוֹתִיּוֹת חֲמַתִּי, לְאוֹתִיּוֹת חֲתָם י', שֶׁהוּא אוֹת בְּרִית קִדְשׁ,  
 הַחֲתוּם בְּבִשְׁרֵנוּ. וּבָזֶה תִּקֵּן אֶת הַחֲמָה וְהַכַּעַס שֶׁבָּא עַל יְדֵי פְּנִיחַם  
 הַבְּרִית, וְהַפִּד אֶת הַכֹּל לְתִקּוּן הַבְּרִית גְּמוּר.

באור נפלא בשקרו של פנחס – הנני נותן לו את בריתי שלום

וְעַל כֵּן הָיָה שְׁכָרוֹ, לִכֵּן אָמַר הַנְּנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם,  
 כִּי בָזֶה שֶׁבִטַּל מֵהֶם הַכַּעַס וְהַחֲמָה, הַבָּאָה מִפְּנֵי הַבְּרִית, רַחֲמָנוּ  
 לִיצְלָן, גְּרַם לָהֶם לְהַשְׁתַּלֵּם בְּמִדַּת הַשְּׁלוֹם, וְלִכֵּן בְּשִׁכְרֵ זֹאת, הַנְּנִי נוֹתֵן  
 לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם, מִדָּה בְּנִגּוּד מִדָּה, וּפִינְחָם זֶה אֵלֶיהוּ (כְּבֹא מִצִּיעָא קוּד  
 ע"ב, וּבְרַשׁ"י ש"ס), וְעַל אֵלֶיהוּ נֶאֱמַר תִּשְׁבִּי יִתְרִין קַשְׁיוֹת וְאִיבְעִיּוֹת,  
 שֶׁהוּא רֵאשִׁי תַבּוֹת תִּיק"ו, כִּי עֵקֶר הַטַּעַם שֶׁבִּנְי אָדָם מִתְּרַשְׁלִים  
 וּמִתְּבַטְּלִים מִן הַלְמוּד, מִחֲמַת שֵׁישׁ לָהֶם כֹּל מִינֵי קַשְׁיוֹת וְאִיבְעִיּוֹת  
 בְּלִמּוּדָם, וְאִינָם מְבִינִים הַלְמוּד בְּרֵאוּי, אֲבָל פְּנִיחַם זֶה אֵלֶיהוּ, מְעֹרַר  
 אוֹתָם שֶׁלֹּא יִסְתַּכְּלוּ עַל זֶה כְּלָל, רַק יִלְמְדוּ בְּחֶשֶׁק גְּדוֹל, וַיִּגְרְסוּ דְפִי  
 גְּמָרָא בְּהַתְּעוֹרְרוֹת עֲצוּמָה, כִּי לְבַסּוֹף יָבֹא וַיִּתְנַלְּחָה אֵלֶיהוּ הַתְּשִׁבִי,  
 שִׁיתְרִין לָהֶם כֹּל הַקַּשְׁיוֹת וְהֵאִיבְעִיּוֹת, וּכְדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּסֵפֶר הַמִּדּוֹת

הנ"ל, שכל דברי תורה יזכה להבין על אמתתם בעולם הבא, אבל אם אין אדם לומד, ואינו גורם, אזי חסרה לו האות ה' פשוטה של תקוה, ונשאר לו תיקו, ומתאחזים בו הקלפות של יללה ועצבות, וגורמות לו לומר קינות, רחמנא ליצלן, שאלו אותיות תיקו בצרוף נ' בפופה (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רמז), אבל בשמתגבר על כל הפגיעות, ללמד גמרא בכל אפן שיהיה, אזי לבסוף יבוא פנחס זה אליהו, לתרץ לו כל קשיות ואיבעיות, ואז יקבל ה' פשוטה, המרמז על התגלות הנו"ן שערי בינה, ויתהפך "קינות" לאותיות "תקוה", ויהיה תקוה השלם.

בריתי שלום – שיוכה לתורה שיש בה שלום ושלמות

וזהו לכן אמור, הינו שיתגברו בהרבה אמירות בלמוד התורה הקדושה, ובפרט באמירת גמרא ותלמוד, ולא יסתכלו כלל על מה שעדין אינם מבינים, כי הנני נותן לו את בריתי שלום, וסוף כל סוף יזכה למדת שלום בתורתו, הינו בלא קשיות (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כז), כי יבוא פנחס זה אליהו, לתרץ כל קשיות ואיבעיות, ויזכה למדת שלום בתורתו באמת.

הכנה להדש אליל שהוא חדש התשובה ותקוה עונות

וזה מה שכתוב והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהנת עולם, לוי ולזרעו אחריו ראשי תבות אלול, כי חדש אלול מסגל לתקוה הברית, ולתקן כל אשר פגם מעודו במחשבות זרות ובהרהורים רעים,

וְעַל יְדֵי תְּשׁוּבָתוֹ, יִגְרַם הִרְחֹרֵר תְּשׁוּבָה גַּם לְבָנָיו וּלְזֵרְעוֹ אַחֲרָיו (לקוימי  
מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִימָן קמ"א), כִּי עַל יְדֵי שְׂיִרְבָּה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וּבְאֲמִירַת  
גְּמָרָא, יִכְנִיעַ הַקְּלָפָה הַמְּרִשַׁעַת הַמְּחַטֵּיאָה אֶת הָאָדָם, וְיִזְכֶּה לְתַנּוּן אֶת  
כָּל אֲשֶׁר עוֹת.

וְחֻקְדוֹשׁ-כְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר שְׁנִזְכֶּה לְעִסֵּק בַּתּוֹרָה הַרְבֵּה, וּבְכַרְמֵי  
בְּלִמּוּד גְּמָרָא וְתַלְמוּד, וְנִהְיֶה נְשֻׁמְרִים מְכֹל רַע תְּמִיד, עַדִּי נִזְכֶּה לְעֵלוֹת  
וּלְהַכְּלִיל בּוֹ יִתְבָּרַךְ לְגַמְרֵי, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן.